

גזעי העצים הקסומים

איסלנד

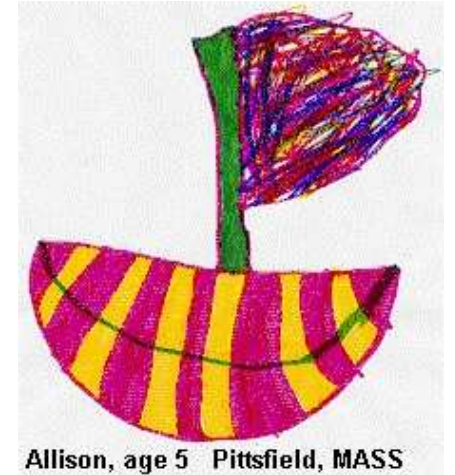
לפני שנים רבות שלטו בממלכה רחוקה מלך ומלכה. שני הילדים שלהם, הנסיך סיגורד והנסיכה סופיה היו מפורסמים בכל הארץ הודות ליופיים, חכמתם ובצועים בתחומים שונים. רק שנה

אחת הפרידה ביניהם והם אהבו זה את זה ועשו את הכל רק ביחד. הם חיו באושר שנים רבות, אך יום אחד המלכה נפלה למשכב וכמה ימים אחר כך נפטרה. המלך היה כה מדוכא

ממותה שזמן רב עזב את ענייני הממלכה, עד שראש הממשלה בא אליו ואמר כי הנתונים מתלוננים ורוצים שיחזור לשלוט שוב. "לא יהיה לי קל לנהל את הממלכה בלי אישתי האהובה לצדי" אמר המלך "ואני יודע מה אומרים האנשים. הם רוצים שאתחתן שוב למען טובת הארץ." הוא נאנח "כנראה הגיע זמן, ראש הממשלה, שתמצאו אישה מתאימה לחלק איתי את כס המלכות." מיד התקבצו אחדים מאנשי החצר והפליגו לדרך לבקר בממלכות אדירות בעולם כולו, כדי למצוא מלכה חדשה. אך אחרי ימים אחדים בספינה ירד עליהם ערפל כבד והם לא יכלו לראות, לא לימינם ולא לשמאלם. חודש שלם הספינה שטה בחושך, עד שיום אחד הערפל שקע והם ראו חוף זר. הם לא ידעו איפה הם נמצאים, אך קיוו למצוא לפחות מים לשתיה ופירות טריים. ראש הממשלה לקח סירה קטנה ושט לחוף כדי לבדוק את המקום. לא התקדם הרבה

כששמע פתאום נגינה ושירה. הביט לכוון
הקולות וראה אישה בעלת יופי נהדר מנגנת
בנבל, כשלידה שרה נערה. הוא ניגש ובירך
אותן בנימוס והאישה
ענתה ושאלה מי הוא
ולמה הגיע למקום
נידח זה. הוא סיפר לה
על המלך שלו ועל
המלכה שהלכה
לעולמה. "אכן" אמרה
האישה "אני במצב
דומה. הייתי נשואה
למלך גדול עד שבאו
לכאן שודדי הים והרגו את בעלי ואת כל
תושבי המקום. אך אני הצלחתי להימלט עם
בתי זו וכך ניצלתי."
הנערה שאלה אותה בלחש "אמא, האם את
אומרת אמת?"
"זכרי את הבטחתך" ענתה לה האישה וצבתה
אותה חזק, בלי שראש הממשלה יכול היה

לראות זאת.
"איך קוראים לך גבירתי?" שאל ראש
הממשלה. "שמי בלאוור ובתי שמה לינוק"
ענתה.
ראש הממשלה התרשם כל כך מיופייה
ומהתנהגותה האצילה ששכנע אותה לחזור
איתו לארצו ולהתחתן עם המלך.
כשהפליגו חזרה, שמו אמנם לב שהאי עליו היו
הוא כל כך עקר ועזוב שאיש לא יכול היה
לחיות עליו, אך לא התייחסו כלל לכך. הם שטו
מהר הביתה ואחרי שבוע הגיעו כבר לארצם.
ראש הממשלה שלח שליחים למלך כדי
להודיע לו על הצלחת חיפושיהם.
כשהמלך ראה את שתי הנשים היפות,
לבושות שמלות זהב וכסף, הוא שכח את
הצרות וציווה להתחיל בהכנות לחתונה.
אחרי החתונה המלך לא יכול היה לקבל לבדו
שום החלטה. בכל דבר הוא התייעץ עם אישתו
החדשה. היא הייתה נוכחת בכל פגישות
הועדות ושאלו אותה גם בענייני שלום

לארמון השני, כדי לומר שלום לבנו ולבתו. הוא לא ראה אותם כבר ימים אחדים והם באו וחיבקו אותו כי אהבו אותו מאוד. אחרי שיחה הוא אמר להם "אני חייב לומר לכם דבר חשוב מאוד. יתכן ולא אחזור מהמסע הזה ואז לא תהיו בטוחים כאן. אם ייודע לכם מותי עליכם לעזוב מיד. לכו בדרך המובילה מזרחה עד שתגיעו להר גבוה. אחרי שתעברו את ההר תתקדמו לאורך מפרץ קטן, עד שתגיעו לשני עצים מוזרים. אחד כחול כולו, שני אדום כולו.

אלה עצים קסומים. כל אחד מכם יכול להסתתר בגזע של אחד העצים האלה. רק אז תהיו בטוחים מהאויבים שלכם." הוא נפרד מהם ולמחרת עלה על ספינתו. בימים ראשונים של ההפלגה

ומלחמה. אך המלך הרגיש בדבר מה מוזר. מתי מישהו לא הסכים עם המלכה, איש זה נעלם ללא עקבות. הוא גם ראה שאנשי החצר משתדלים להתרחק מהמלכה, ובמיוחד כך שני הילדים שלו. יום אחד המלכה החליטה שילדי המלך צריכים לעזוב את הארמון. למרות שהארמון היה גדול ומשרתים רבים המלך הסכים גם לדרישתה הזו. זמן מה אחר כך אמרה להמלכה שעליו לצאת ולבדוק מה קורה במחוזות רחוקים של הממלכה ולראות האם ראשי המחוזות לא מרמים אותו ומשלמים את המסים כראוי. "ואין לך מה לדאוג" הוסיפה "בהעדרך אנהל את הממלכה בקפדנות, כמו שהיית עושה זאת בעצמך." למלך לא היה רצון רב לצאת למרחקים, אך היה עצל מדי כדי להתווכח עם אישתו. לכן לא אמר כלום והתחיל בהכנות לדרך. אך בכל זאת הדבר לא נתן לו מנוח ולפני יציאתו ניגש

הוא ראה את המלכה, אמם החורגת, עם מבט על פניה שעשה אותה מכוערת יותר מכל מכשפה מכוערת שיכולה רק להיות. הם מיהרו עוד יותר עד שהגיעו לחורשה עם העצים כחול ואדום אותם הכירו מיד. הם נכנסו לגזעי העצים ורק אז הרגישו את עצמם בטוחים. בימים האלה, בארץ יוון הרחוקה חי מלך עשיר מאוד ורב-עוצמה. היה לו בן אחד, צעיר שהיה לגאוותו של האב. הנסיך היווני שמע על יופייה וחכמתה של הנסיכה סופיה והחליט לחפש אותה ולבקש את ידה. כל זה נודע למלכה בלאזור, הודות למגיה השחורה שלה. וכאשר בנסיך היווני הגיע לבירה שלהם היא הלבישה את בתה לינוק בשמלה מפוארת ויצאה לפגוש את האורח. היא ברכה את הנסיך יוני וכשזה ביקש לפגוש את הנסיכה סופיה, הידועה ביופייה, היא הציגה לפניו את בתה לינוק. הנסיך הביט בנערה ונראה מאוכזב. משהו היה חסר במבע הפנים האלה.

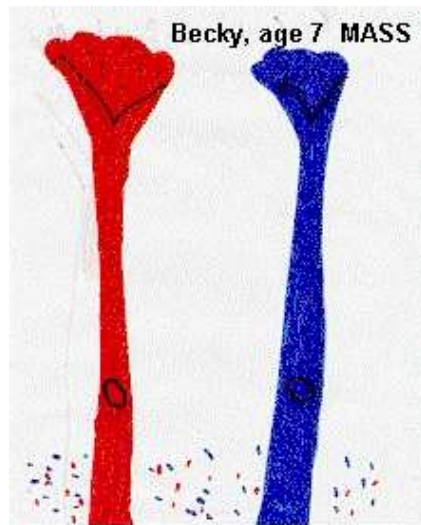
מזג האוויר היה יפה והכל התנהל כשורה. אך פתאום התחילה סערה גדולה, רעמים וברקים ולמרות כל המאמצים של המלחים הספינה עלתה על סלעים. כל אנשי הספינה אבדו. באותו הלילה לנסיך סיגורד היה חלום. בחלומו הופיע אביו המלך בבגדים רטובים, הוא הוריד מראשו את הכתר, שם אותו לרגלי הבן ועזב את החדר.

הנסיך העיר מיד את אחותו סופיה. הם הבינו שהחלום אומר שאביהם מת וללא שהיות הם חייבים למלא את הנחיתו ולעזוב מיד. הם אספו את תכשיטיהם וקצת מבגדיהם ויצאו מהארמון. הם מיהרו

מזרחה בלי להביט אחורה עד שהגיעו להר גבוה. אך כשהנסיך סיגורד הסתכל אחורנית

למלחים לכרות את שני העצים ולהביאם אל סיפון הספינה. וכך סיגורד וסופיה, מוסתרים בתוך הגזעים הובאו לספינה שהפליגה ליוון. המלך והמלכה קיבלו את בנם ואת המיועדת לו במדרגות הארמון. את הנערה הובילו לבית הנשים, שם אמורה הייתה להישאר עד יום

החתונה. הנסיך צווה שהעצים המוזרים, הכחול והאדום יובאו לחדר שלו. למחרת ביקש הנסיך שיביאו לפניו את הכלה לעתיד. כשהגיעה אמר "כל העולם יודע את כישוריך באריגה נפלאה, הנסיכה

סופיה" וכפי שאתם זוכרים זו הייתה לינוק ולא סופיה "הנה סלילי משי מהם תארגי שתי שמלות, אחת אדומה, אחת כחולה, וגם גלימה ירוקה. הן צריכות להיות מוכנות לפני החתונה.

"אינך צריך להשתומם מפניה החיוורים ועיניים נפולות" אמרה המלכה, שהבינה מיד מה קורה בראשו של הנסיך "היא עדיין מתאבלת על מותם של שני אבות שלה, בעלי הראשון ועכשיו כנראה גם בעלי השני." "זה מוכיח על לב טוב" חשב הנסיך "ואם תהיה מאושרת ללא ספק ויופייה יחזור לפניה. לכן ללא שהיות ביקש שהמלכה תסכים לחתונתם, שצריכה הייתה להתקיים בארצו יוון.

המלכה הייתה מאושרת. היא לא ציפתה להצליח כל כך מהר. היא מיד התחילה בהכנות.

בקרוב הנסיך היווני הצעיר ולינוק הפליגו בספינה מפוארת חזרה ליוון. אך אחרי ימים אחדים ירד ערפל סמיך. רב-החובל חיפש בחושך ומצא מקום עגינה. שם על החוף ראה הנסיך שני עצים מוזרים, אחד כחול ושני אדום, שניהם שונים לגמרי ממה שראה אי-פעם בארצו. הוא רצה בהם מאוד והורה

תתחילי מהכחולה ואת הירוקה תעשי רק בסוף, כי זו צריכה להיות הגלימה המפוארת ביותר שאותה אלבש ביום חתונתנו. לינוק לא ידעה לארוג כלל. כשנשארה לבדה ישבה זמן מה לפני גלילי המשי ואז פרצה בבכי, כי חשבה שיגלו עכשיו את התרמית. אריגתה של הנסיכה סופיה הייתה מפורסמת לא פחות מיופייה. כשלינוק ישבה כך בוכייה עם ידיים על פניה, סיגורד המוסתר בגזע העץ שמע את הבכי. "סופיה, אחותי" הוא קרא "לינוק בוכה, עזרי לה בבקשה" "מה?" ענתה סופיה "איך אוכל? השכחת מה עשתה לנו אמא שלה? הרי בגללה ובגלל אמא שלה גורשנו תחילה מהארמון ואחר כך מארצנו."

אך סופיה לא הייתה נקמנית ולכן זמן מה אחר כך היא יצאה מגזע העץ שלה. היא לקחה את המשי מידיה של לינוק והתחילה לארוג. היא הייתה כל כך זריזה שבקרוב השמלה הכחולה הייתה לא רק ארוגה אבל גם רקומה, וסופיה

הספיקה להסתתר בגזע העץ עוד לפני שהנסיך היווני חזר. "הרי זו העבודה היפה ביותר שראיתי אי-פעם" אמר הנסיך "ואני בטוח שהאדומה תהיה עוד יותר יפה." עם קידה הוא עזב שוב את החדר. לינוק חשבה שאחרי שהנסיך יראה את השמלה הכחולה לא ידרוש ממנה להמשיך לארוג את שתי הנותרות. אך כשתקווה שלה אוכזבה היא התחילה לבכות שוב. שוב שמע סיגורד את הבכי וביקש שאחותו תעזור לנערה. שוב יצאה סופיה מהגזע וארגה את השמלה, ושלבה בה אבנים יקרות וחוטי זהב, עד שקשה היה לראות את הבד האדום. היא נכנסה לגזע העץ בדיוק לפני שהנסיך חזר. הוא התפעל מהשמלה. "את זריזה ביותר" אמר "השמלה הזו נראית כאילו פיות הכינו אותה. אבל הגלימה הירוקה חייבת להיות עוד יותר יפה. אני משאיר לך שלושה ימים כדי להכין אותה. מיד אחר כך נתחתן."

לינוק נאנחה. היא זכרה את כל הדברים הרעים של אמא שלה וזכרה שהיא בעצמה לא עשתה כלום כדי למנוע אותם. היא זכרה שאמא שלה הכריחה את סופיה ואת אחיה לברוח. האם יכלה לקוות שסופיה תעזור לה שוב? הרי היא מתחתנת עם נסיך יוון רק כי הוא חושב אותה לנסיכה סופיה.

אך גם הפעם סופיה באה לעזרתה. היא יצאה מגזע העץ והתיישבה לעבודה. היא ארגה את הבד הירוק במרקם כזה שעוד לא ראו מעולם. אך הדבר לקח יותר מדי זמן ובדיוק כשהיא עשתה את התפר האחרון הנסיך נכנס לחדר. סופיה קפצה ממקומה ורצה אל גזע העץ, אך הבד של הגלימה עטף את רגליה והיא הייתה נופלת לולא נסיך יוון לא היה תופס אותה בזרועותיו.

"לאחרונה חשדתי שהדברים הם לא כפי שהם נראים כאן" אמר "אמרי, מי את ומאין באת?" ואז סופיה סיפרה את הכל. כשגמרה הנסיך פנה אל לינוק בכעס גדול. הוא הכריז שהוא

יעניש אותה בגלל הכזבים ותרמית, אך לינוק נפלה לפניו על ברכיה וביקשה רחמים. היא הסבירה שהכל היה באשמתה של אמא שלה. "היא הציגה אותי כנסיכה סופיה. השקר היחידי שלי היה כי אמרתי שהשמלות הן עבודתי, ואנא אל תעניש אותי על כך." היא עוד כרעה ברך כשהנסיך סיגורד יצא מגזע העץ. הוא ביקש מהנסיך היווני לסלוח ללינוק, וזה הסכים, בתנאי שהנסיכה סופיה האמיתית תתחתן איתו.

אבל סופיה לא רצתה בכך. היא אמרה שלא תתחתן עד שאמא החורגת שלהם לא תיתפס וימנעו את כישופיה. "אחרת" אמרה "היא תביא אסון על כולנו."

ואז סיפרה לינוק כי בלאוור אינה אמא שלה אמיתית, אלא מפלצת ומכשפה, שגנבה אותה מארמון השכן וגידלה אותה כמו בת שלה. היא הכריחה אותה לעשות הכל מה שבלאוור רצתה. זו הייתה בלאוור שהורידה ערפל על ספינתו של ראש הממשלה ומשכה אותה אל

האי שלה. זו הייתה היא שהטביעה את הספינה בה הפליג המלך, אבא של סיגורד וסופיה. וזו הייתה היא שגרמה לסילוקם המוזר של כל אנשי החצר שלא הסכימו איתה, ושאיש לא יכול היה למצוא אותם. היא אכלה אותם בלילה. היא קיוותה להשמיד את כל האנשים בממלכה ולהביא במקומם מפלצים ומפלצות כמוה. רק מגיה שחורה יכולה להתגבר עליה, אמרה לינוק.

אזי הנסיך היווני קרא לאשף בעל ידע רב במגיה השחורה וביקש אותו להצטרף אליהם. הוא אסף גם חיל גדול ויחד עם הנסיך סיגורד צעדו לעיר בה היה ארמונה של בלאוור. הם באו בפתאומיות כזו שאיש לא הרגיש בהם. בלאוור כבר הספיקה לאכול את מרבית האנשים החזקים. אחרים, מרוב פחד ברחו מהארמון. לכן אפשר היה בקלות לתפוס את בלאוור והאשף רוקן אותה מכל כוחותיה המגיים. אזי שלחו אותה בספינה לאי בודד בלב ים ואיש לא שמע עליה יותר.

אחר כך שני הנסיכים חזרו ליוון. לנסיכה סופיה לא הייתה כבר כל סיבה שלא להתחתן עם הנסיך היווני, ובאותו היום התחתן גם סיגורד עם לינוק. סיגורד עם כלתו החדשה חזרו לממלכת אביו, וסופיה נשארה ביוון ושלטה שם כמלכה ליד בעלה. האח והאחות נשארו בקשרים הדוקים וביקרו זה את זה לעתים קרובות. וכולם חיו עוד זמן רב אחרי כל האירועים האלה.